

Mouzovský žurnál

1
2002

Návštěva v Amavetu Příbram

2

Obrázky ze střediska pro mládež

Plovoucí samuraj

3

Dodo po letech opět v akci

Na Tolštejnském panství

4

Týden na Tolštejně v Lužických horách

Celotáborové hry (8)

7

Seriál o zákulisí celotáborových her - Ztroskotání kosmické lodi 1997, Dodge City 1998

Informace a zajímavosti

10

Informace o akcích budoucích i minulých, slavné výroky a fotografie

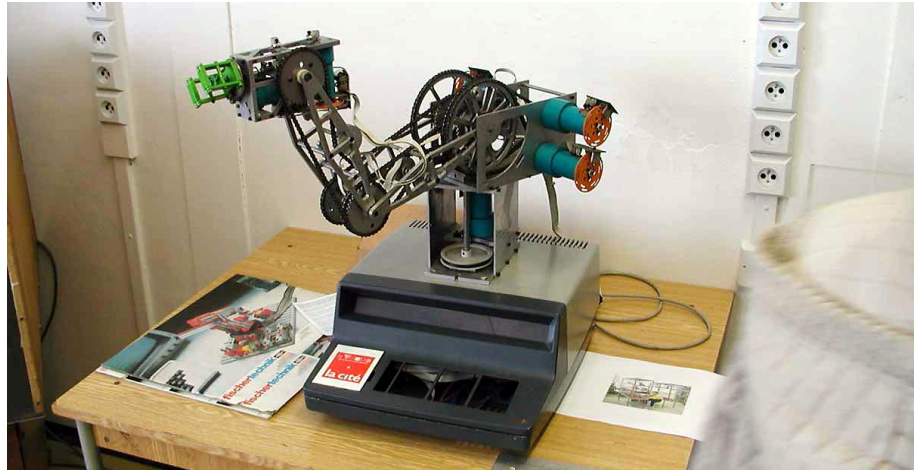
NÁVŠTĚVA V AMAVETU PŘÍBRAM

Na sobotu 19. ledna 2002 dohodl Tom zájezd do Příbrami do zdejšího Q-Klubu spravovaného společností Amavet, který má za cíl organizování volného času mládeže.

Jsou zde k dispozici různé stavebnice, počítače, modely robotů a spousta dalších zajímavostí.

Průzkumníci dorazili do Příbrami v pátek večer, ubytovali se v klubu a hned se vrhli na internet. Surfovat vydrželi až do půlnoci a někteří by vydrželi ještě déle, kdyby se správce sítě už nechtěl jít domů vyspat.

V sobotu na Průzkumníky čekala vydatná porce přednášek, ukázek, pokusů i praktických zkoušek. Bylo toho na jeden den až až, takže do Kolína se Průzkumníci vraceli v sobotu večer dost unaveni, ale poučení. I pan učitel Slon se poučil.

To není jen tak obyčejný robot, to je robot Emil

Slon si hraje s programováním robota

Záskrt s předchůdcem mobilního telefonu (ten provaz tam překáží, nešlo by to bez drátů?)

Šéf střediska předvádí solární sporák (to černé uvnitř je hrnec)

PLOVOUCÍ SAMURAJ

O tom, že se dříve narození členové Průzkumníku přibližně čtyřikrát do roka scházejí na nouzovském tábořišti na akci zvané „Starí pánové“, jste asi něco slyšeli. Nejsou to jen tak ledajaké akce. Za „Starými pány“ vždy zůstane velký kus práce. Další zajímavostí, jak už z názvu akce vyplývá, je skutečnost, že je to vskutku výlučně pánská jízda. Jediné malé privilegium má Starostova manželka Eva, která může přijet, nechat na betonovém mostku přes náhon buchtu a zase odjet.

První setkání „Starých pánů“ roku 2002 se konalo 25. až 27. ledna. Vzhledem k zimnímu období bylo toto setkání netypické tím, že se neplánovala žádná velká práce, jen nadělat dostatek dřeva do zásoby. Mrazy, které trvaly už od listopadu, najednou skončily a týden je relativně teplo. Přesto se na tábořišti ještě nacházejí zbytky sněhu. Nicméně vody je dost. Dokonce tolik, že ve Vavřinci teče ještě o trochu víc vody, než když jej na podzim sjíždějí vodáci.

Na setkání se dostavil i Dodo se svým novým terénním vozidlem značky Suzuki Samurai. Už asi tušíte podle nadpisu, že toto pěkné vozítko s obsahem motoru 1300 cm³ a náhonem na všechna čtyři kola bude hlavní postavou následujících řádků.

Všechno začalo tím, že se pánové dohadovali, jestli pořežou nějakou soušku na stavební materiál v lese u latrín a jak ji dostat přes potok. Máček, známý provokatér, popichuje Doda, aby přejel samurajem přes potok. Dodo dlouho odolává, ostatní to považují za vtip a dobrou zábavu a Doda od takové nejisté akce odrazují. Někteří více, někteří méně přesvědčivě. Nakonec Máček prohlásil:

„Tak se na to vykašli.“

Jenže Dodo už byl načatý a chtěl dokázat, že jeho vozidlo není žádné ořezávkto.

„Ne, jdu na to. Už jsem měl jednou vodu až po kapotu.“

Dodo hodlal přejet potok v místě bývalé lávky k latrínám. Jistě si pamatujete, že na straně k táboru je před poměrně strmý a v korytě jsou kameny. Kupodivu tohle samuraji příliš nevadilo. Možná mu pomohla vysoká hladina vody, každopádně samuraj vplul do potoka tak rychle a s takovou elegancí, že to všechny překvapilo. Horší ale bylo, že nemohl ven. Protější břeh sice byl poměrně pozvolný, ale kola prokluzovala a silný proud tlačil vůz pryč po

Zde v místech bývalé lávky Dodův Samurai brodil - stav vody zhruba odpovídá

proudu. Dodo rychle zatáhl ruční brzdu a samuraj se naštěstí zastavil. Všem se naskytl úžasný pohled. Uprostřed potoka stálo auto, proud vody dosahoval k přední kapotě a zadní světla i výfuk byly zcela pod vodou. Motor ale stále běžel, z potopeného výfuku šly bubliny a brzdová světla i pod vodou svítila.

Nakonec se s pomocí lana podařilo samuraje vytáhnout na protější břeh a bylo to v nejvyšší čas, protože motor začal kuckat a za chvíli se zastavil. Nastartovat už nešel. Diagnóza je jasná, v benzínu je voda a na tu zatím auta nejedí. Ukazuje se, že Dodo při tankování špatně zavřel nádrž a proud vody si našel cestu. Máček má na půl dne o práci postaráno.

„Jsou pořád jako děti,“ kroučí hlavou Marian, který zatím pokácel a pořežal motorovou pilou soušku. „Malé děti, malé průšvihy, velké děti, velké průšvihy.“

„To musíte parkovat zrovna tady na cestě?“ zlobí se naoko Šedá, který na kolečku vozí pořezané dřevo ke srubu a kvůli stojícímu samuraji v cestě se musí kousek prodírat maliním.

Nádrž nemá vypouštěcí otvor, takže v těchto polních podmínkách se vyčistit nedá. Nouzovým řešením je její náhrada plastovou lahví od Coca-Coly, do které slili odčerpaný benzín (voda se naštěstí s benzínem nemíchá, takže se dá docela dobře odlít).

Zpátky už jel samuraj okolo přes kamenný mostek.

„To je premiéra,“ prohlašuje Bréca.

„Tudy jel naposledy ještě Žižka s koňma.“

Tuto trasu samuraj absolvoval toho dne ještě několikrát s pořezaným dřevem.

V neděli chtěli pánové ještě vykonat nějaký dobrý skutek, a tak se rozhodli pokácet nakloněný strom u cesty na pánskou latrínu, který hrozil pádem. Jenže se ukázalo, že strom má jednak velice tuhý kořínek, a ne jeden, a navíc je velice pevně zaklesnutý do dalších dvou. Zkrátka a dobře nešel dolů.

„A není už tohle práce?“ stará se Koza o dodržení předsevzetí, že tento víkend se nebude pracovat.

Tahání stromu lanem nepomáhá, nic nevzmůže ani silný vítr, který fouká a dost nebezpečně ohýbá koruny stromů. K lanu se zapřahuje i samuraj, který opět ukazuje, že má síly dost. Na strom to však nestačí, tentokrát nevydrželo lano.

Je už odpoledne a pánové to vzdávají. Marian sem později umísťuje ceduli upozorňující na nebezpečný strom a doufá, že do tábora se jej podaří opravdu sundat. Určitě to vyjde. Další setkání „Starých pánů“, tentokrát už pracovní, se koná 19. až 21. dubna.

NA TOLŠTEJNSKÉM PANSTVÍ

Už počtvrté jeli Průzkumníci na jarní prázdniny na svůj zimní tábor na hrad Tolštejn v Lužických horách. Poprvé však bez lyží. Jednak za to může pozdní termín jarních prázdnin, 10. až 16. března, jednak zima, která udeřila plnou silou už v listopadu, to začátkem února zabalila, takže v březnu už byl souvislý sníh jen okolo 1000 m nad mořem. A to Lužické hory zdaleka nedosahují. Jarní prázdniny tedy byly opravdu jarní.

Další premiérou byla účast Mariana, který se obsadil především do role kuchaře. Ještě před odjezdem se postaral o internetové sněhové zpravodajství, protože téměř každý den (někdy i dvakrát denně) hlásil pomocí mailů stav sněhu na Jedlové. Díky němu tedy všichni přesně věděli, že:

- 1. 3. byly 2 cm sněhu,
- 3. 3. hlásí Starosta 10 cm sněhu, sjezdovka vydřená,
- 6. 3. správce Tolštejna potvrzuje informace s tím, že vlek jezdí,
- 7. 3. vlekáři hlásí, že už nejezdí, protože prší a sníh roztál

V neděli ráno se tedy účastníci zájezdu sešli vyzbrojeni jen. Přesto se našel jeden zoufalec, který si s sebou lyže vzal, a nebyl to nikdo jiný, než hlavní vedoucí Tom. Když se mu s nimi chtělo tahat...

Cestou vlakem se objevil nový fotograf. Gagarin se vytasil s fotoaparátem a začal pálit jednu fotku za druhou. Pak usoudil, že je potřeba zkontrolovat, jestli všechno funguje, otevřel fotoaparát a podíval se na film. Film byl kupodivu celý černý a jak pobavení okolosedící Gagarinovi vysvětlili, už černý zůstane. Takhle to dopadá, když rodiče svému nešťastnému dítěti ani nevysvětlí, jak se s tímto aparátem zachází. Není však třeba mít obavy, protože fotoaparátů bylo ve výpravě víc než dost.

Veliké překvapení čekalo na Průzkumníky, když dorazili na Tolštejn. Marian, který vezl autem jídlo, už byl zde a oznámil jim, že došlo k chybě a že jsou očekávání až v pondělí. Pokoje jsou zabrané, něco se tady slavilo a ještě slavit. Stačí ale vypustit dětičky do chaty a účastníci párty se bleskově balí. Během půl hodiny byli Průzkumníci v chatě sami.

Se sněhem to bylo opravdu velice slabé, a tak hned odpoledne vyrazili s pekáči na kopec se zbytky sněhu, aby si ještě zajezdili, dokud to jde. Kupodivu to jezdilo až moc dobře. Pekáče rozjeté na mokřem sněhu klouzaly velice dobře i po namrzlé a mokré trávě. Bylo zajímavé sledovat jak jezdec s pekáčem opouští sních a s nezmenšenou rychlostí pokračuje po trávě a okolo něj stříká voda. Však také byli brzo všichni mokří. Nejvíce Ted a spol., kteří jezdili jen po kombinéze jako lachtani.

Po hodině rádnění se šli vodníci sušit a zbytek šel okružní cestou zjistit, jak to vypadá na sjezdovce. Zde byly podle očekávání jen zbytky sněhu, takže by ani nemělo smysl sem s pekáči chodit.

Když už tedy nebyl sníh, bylo aspoň krásné počasí. Průzkumníci se hned

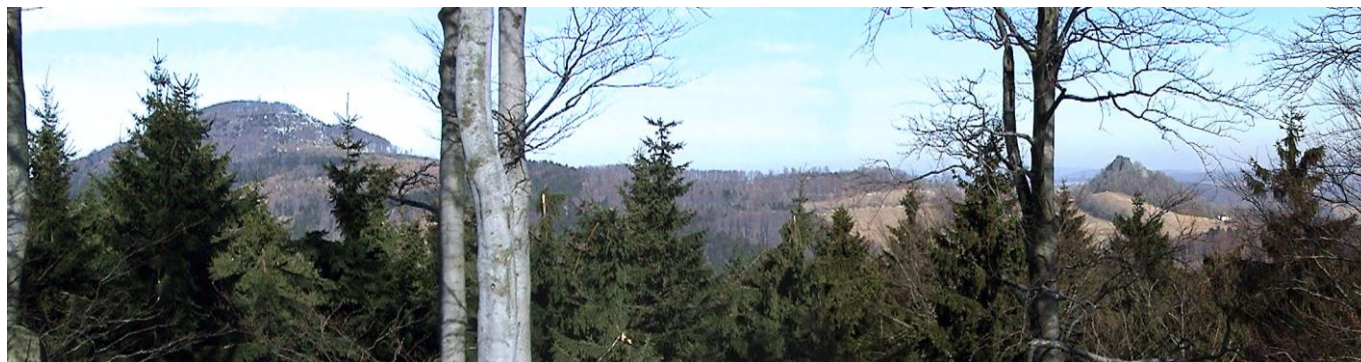
Sjezdovka byla sjízdná i bez sněhu

Lachtan Ted

Jarní Tolštejn

Pohled na Jedlovou a Tolštejn z Jelení skály

Suchý trénink na vleku - Záškrť a Aťa

v pondělí vydali na celodenní túru na Klíč, což je třetí nejvyšší hora Lužických hor po Luži a Jedlové. Klíč se jmenuje proto, že je nepřehlédnutelnou součástí vstupní brány Lužických hor.

První zastávkou byla Jelení skála. Cestou ale nejdříve navštívili jeden z mnoha bunkrů. Zejména Ted byl ve svém živlu a bojoval s nepřítelem, zatímco Jeník promýšlel dobývací strate-

gii.

„Stačil by jeden granát do střílny a bylo by to,“ tvrdí zkušeně.

Pak vylezli na Jelení skálu. Zde byl krásný výhled, sluníčko hřálo, zkrátka blížící se jaro už bylo znát. V takových podmínkách vytráví, a tak je čas na svačinku. Nechybí ani vrcholová fotografie.

Čas ale běží a Průzkumníci pokračují dál lesem, až přicházejí k silnici do

míst nazvaných Nová Huť. To by nebylo příliš zajímavé, kdyby se zde nepásli koně a ve vedlejší ohradě neběhali vepřící různých barev a velikostí. O koně byl zájem velký, ale i prasátka se těšila velké přízni. Někteří se k nim dokonce vloudili do ohrady. Zajímavé bylo, že ohrada byla spíš symbolická, a tak co chvíli se některý čiperný vepřík vydal ven na obchůzku až k frekventované silnici. A nebyli to vepřící jen tak obyčejní. Podle toho, jak vypadali, to byli to asi nějakí kříženci s divočákem, takže projíždějící řidiči se asi dost divili.

Kůň je zvíře trpělivé, ale když se kolem něj nahrne tolik povykujících dětí, není divu, že je trochu nervózní.

„Lucko,“ povídá najednou poněkud pobledlý Gagarin. „On mi stojí na noze.“

Lucie už nějaké zkušenosti s koněm má, a tak se jí povedlo koně trochu popostrčit a Gagarina vyprostit. Naštěstí to nebylo tak zlé, kůň mu asi jen přišlápl botu.

Průzkumníci opět pokračovali lesem, občas se brodili sněhem, někteří (a stále ti samí) šlápli do bahna (nebudeme Teda, Gagarina a Janičku jmenovat).

Konečně po dlouhém putování přerušeném přestávkou na oběd dorazili až na úpatí hory Klíč. Přestože je Klíč o zhruba 20 metrů nižší než Jedlová, budí větší respekt jednak svým špičatým tvarem a hlavně pak převýšením, s jakým ční nad okolním terénem.

Závěrečné metry výstupu navíc ztížené o zmrzlý sníh byly opravdu vyčerpávající, takže se nahoře zdálo, jako by kyslíku ubylo. Odměnou jim byl překrásný rozhled po celých Lužických horách a širém okolí. Na východním obzoru se tyčil Ještěd a na jihu byl patrný Bezděz.

Tom loví kňoura

Vražedné stoupání na Klíč

Pak už následoval sestup do Svoru, limonáda a odjezd vlakem do Jedlové.

I následující den se šli Průzkumníci projít, ale tentokrát kratší trasu k Jedlovským rybníkům. Tam byl ještě překvapivě silný led. Ovšem Kačka na to doplatila. Neprobořila se však do vody, jak by se dalo očekávat, ale na okraji rybníka do bahna, což bylo snad ještě nepříjemnější.

Odpoledne se vydali za posledními zbytky sněhu pod Ranč vyzbrojeni pekáči a dokonce i jedněmi krátkými lyžemi, které Aleš s Jeníkem našli ve sklepě. Mnozí tedy mohou tvrdit, že na Tolštejně lyžovali, dá-li se to tak nazvat.

Středa už je tradičně zasvěcena výstupu na Jedlovou spojeným s dobrým obědem ve zdejší hospůdce. Ani letos tomu nebylo jinak. Protože nebyl sníh, vraceli se Průzkumníci zpátky přímo po sjezdovce. Slon cestu zpestřil zorganizováním sjezdového závodu. Každý si vzal dva klacky jako hůlky, běžel s nimi dolů z kopce a v cíli projevoval velkou radost.

Den byl zakončen v Jiřetíně, kde někteří utratili celé svoje kapsené od rodičů za neuvěřitelné nesmysly.

Ve čtvrtek se zkazilo počasí. Teplota klesla k nule, zvedl se vítr a okolí zahalila mlha. Průzkumníci se odpoledne vydali na Hornickou naučnou stezku, kde se toho sice hodně dověděli, ale moc toho neviděli, protože veškeré pozůstatky po hornické činnosti byly buď zasypány, nebo zamčeny. Na průzkum podzemních prostor je tento předjarní

Rozhledna na Jedlové

Tom leze z bunkru

Ted bojuje v bunkru

Jeník na lyžích

Zuzka na lyžích: „Uhni, strome!“

Balet na lyžích v podání Áti a Záškrta

čas nevhodný, protože zde zimují chránění netopýři.

V pátek se počasí příliš nezměnilo, jen stoupla vlhkost, takže Marianovi přestalo startovat auto. To už je asi tolštejnskou tradicí, že v pátek je nejhorší počasí z celého týdne. Dopoledne tedy proběhl turnaj v piškvorkách a odpoledne se vydali na tradiční zakončení týdne, na zmrzlinový pohár do Slovanu.

A v sobotu už zbylo jen sbalit, uklidit a vyrazit k domovu. Marian usušil rozdělovač, nastartoval a nic tedy nebránilo návratu. Tak zase za rok, tentokrát už 2. - 8. února 2003, takže snad zase s lyžemi.

CELOTÁBOROVÉ HRY (8)

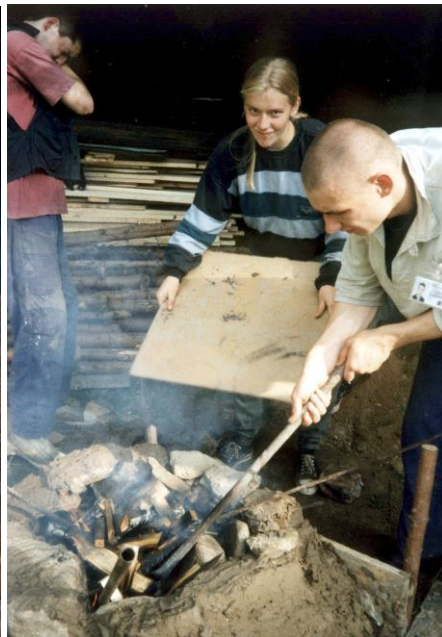
17. Ztroskotání kosmické lodi

Planeta Riegel 2 v soustavě Riegel Kentaurus byla schválena Vesmírným kolonizačním výborem jako vhodná pro lidské osídlení. Planetu je nutno prozkoumat a zajistit pro kolonizaci. Přistání průzkumné expedice na této planetě se však nezdařilo. Na navigačním počítači hvězdoletu Prométheus došlo k závadě, v jejímž důsledku hvězdolet vystoupil předčasně z hyperprostoru přímo do meteorického roje. Ten způsobí odchylku v navigaci a několik závad, které se sice podaří opravit, ale nakonec dochází k neřízenému pádu k neznámé planetě. Hvězdolet je opuštěn v přistávacím modulu. Podpůrné technické vybavení expedice je nouzovým způsobem odpáleno z kosmické lodi a neví se, kde se právě nalézá. Z průzkumníků jsou rázem trosečníci bojující o přežití.

Roku 1997 řídil celotáborovou hru Ještěř. Inspiroval se celotáborovou hrou o ztroskotání kosmické lodi Kondor, ale soustředil se více na otázky přežití. Trosečníci si museli co nejdříve zajistit bydlení, potravu, oheň, nástroje, přitom ale také nezanedbat vědecké výzkumy neznámé planety, na které ztroskotali. Jednotlivé etapy byly odměňovány kousky disku, s jehož pomocí budou moci aktivovat sondu k vyslání signálu SOS.

Poprvé po mnoha letech byl organizován hromadný odjezd z Kolína. Jednak aby se navodila atmosféra společného letu na kosmické lodi a jednak také proto, že rodiče v minulých letech při zabydlování svých ratolestí ve stanech napáchali spíš více škody než užítka při vytváření všelijakých políček a zajišťování nerozbitnosti stanu. V některých podsadách bylo nalezeno tolik hřebíků, že by se málem mohly chovat jako hromosvod.

Děti si s sebou vezly malá cestovní zavazadla. Kufry a ostatní velké věci vezl Čert avii a spolu s vedoucími, kteří již hlídali tábořiště, roznášeli zavazadla po lese, aby navodili situaci po ztroskotání. Na táborníky čeká po příjezdu velké překvapení. Kromě toho, že si musí najít své kufry, zjišťují, že tábor nestojí a že si jej musí postavit sami! Tak začíná boj o přežití, který mnozí poprvé zažívají na vlastní kůži. Ono to zase nebylo tak tragické. Většina podsad je montovaných, takže to šlo cel-

Kovářská výheň v akci

kem snadno a rychle.

Specialitou tábora byla stavba kovářské výhně a pokus o výrobu železného náradí. Kovářská výheň byla opravdu funkční, jen dosažená teplota nestačila ke skutečnému kutí železa. Nicméně pro mnohé to byl zážitek, protože s kovářskou výhní se běžně nsetkáme.

18. Dodge City 1898

Celotáborovou hru pro tábor roku 1998 připravovala Jaruška. Osud si ale zahrává, Jaruška je vážně nemocná s ledvinami a jde na operaci. Vůbec neví jisté, jestli na tábor bude moct jet,

protože nesmí prochladnout. Úkoly jsou rozdány a příprava celotáborové hry běží normálním tempem, ale všichni napjatě očekávají, jak se tahle situace bude řešit.

„Jaruška na táboře bude, i kdybych ji měl denně vozit z Kolína,“ nechal se slyšet Šed'a, který na táboře zastával funkci zásobovače a měl k dispozici auto.

„Uděláme jí pelíšek ve srubu,“ plánuje Marian.

Všechno nakonec vychází jen tak tak. Jaruška přichází z nemocnice týden před tábořem, za těch pár dní se dává jakž takž dohromady a ve čtvrtek večer už je na táboře. Pohublá, pobledlá, ale

Letecký pohled na Dodge City

Vstupní brána Dodge City

veselá a plná energie. Nakonec bydla normálně ve stanu.

Hromadný odjezd na tábor, který se poprvé vyzkoušel minulý rok, se osvědčil. I tentokrát dobře zapadá do celotáborové hry. Budoucí honáci dobytka odjíždějí železným ořem za prací do města Dodge City. Píše se rok 1898. Stany jsou postaveny zcela netradičně ve tvaru dutého písmene T. Tvoří tak městečko se dvěma ulicemi.

Po příjezdu se táborníci ubytovali a seznámili se s jednotlivými rančery, kteří je budou zaměstnávat, s šerifem Slonem, s doktorem Marianem a dalšími. Doktor Marian má svérázné metody a se simulanty se nepárá. Jako první pomoc používá příruční lahvičku becherovky. Když nepomůže, je tu poslední pomoc - pistole.

Přestože se příběh odehrává na kon-

ci 19. století, významnou úlohu při přípravě celotáborové hry dostala technika sklonku století dvacátého. Peníze, tzv. nolary (zkratka nouzovského dolaru), vznikaly na počítači složením rukou kreslených bankovek a pérových kreseb významných táborových staveb vytvořených počítačem z normálních fotografií. Vytisknuté originály bankovek byly nakopírovány na barevné papíry, pak rozstříhány a slepeny k sobě rubovými a lícovými strany. Peníze byly hotovy.

Honáci sepsali pracovní smlouvy se svými zaměstnavateli a dali se do práce. Nejdříve sehnali volně se pasoucí dobytek, ocejochovali jej a ustájili. Taková kráva, to je majetek a kde je nějaký majetek, tam se dříve či později najde zloděj. A tak jedné noci zmizelo pár krav a následujícího dne odpoledne se dokonce zloděj, kterého si zahrál Mini-

rys, dokonce přišel honákům vysmát. To ale neměl dělat, protože šerif na něj tasil zbraň a postřelil ho. Honáci se vydali po krvavých stopách. Některá děvčata měla se svými dlouhými sukněmi v tomto terénu trochu problémy. Stopa vede přes kopec na Buda. Při přechodu Vavřince Sysel uklouzl na kamenech a utopil fotoaparát. Zloděje našli mrtvého o kousek dál. Při útěku se zřítíl ze skály.

Na divokém západě samozřejmě nemůže chybět zlatá horečka. Zlato se hledá tradičně na Zlatonosném potoce. Není to ale vůbec snadné. To si ověřila i Jaruška, která si usmyslela, že najde jeden obří zlatý valoun. Přesně viděla, kam ho Slon hodil. Potom hledala, hledala, hrabala se v bahně a nenašla nic. A tento valoun nenašel ani nikdo jiný, prostě jako by se propadl do země.

Jednou z nejnáročnějších byla etapa pracovně nazývaná Studna. Kvůli velkému vedru vyschnou studny a honáci hledají podle legendy vodu. Legenda byla napsaná černě na černém papíře a družiny se vydávají na cestu v okamžiku, kdy ji dokážou přečíst, to znamená za svítání. S sebou si berou poslední zásoby vody v igelitových pytlících. Tuto vodu po celou cestu nesmějí pustit z ruky. Cesta je vede přes Církvici, rybníček u Škvrňova, Buda, Hryzely a zpět k táboru. Cestou honáci plnili různé úkoly, dokonce i stříleli ze vzduchovky, ale pořád drželi v ruce svůj pytlík s vodou. Rozhodující bylo, kolik vody každá družina donesla až na konec tohoto strastiplného putování. Určitou kuriozitou bylo ranní vstávání 2. družiny. Její vedoucí Buggy si zakládal na tom, že má všechno pod kontrolou. Když shledal, že družina má všechno vybavení na cestu a může vyrazit, zjistil teprve, že nikdo nevzbudil jeho instruktorku Martinu.

Etapu na tomto principu původně zamýšleli provést Kuba a Buggy před čtyřmi roky v Pánovi prstenů. Vedoucím se ale tehdy zdála podle jejich popisu příliš náročná až šílená. Jaruška měla zcela jasnou představu, jak tuto etapu realizovat, a tak ji nedalo velkou práci ostatní vedoucí přesvědčit.

Předposlední etapou, která proběhla na dvojdení výpravě, bylo plavení dobytka a jeho následný prodej obchodníkovi. Zatímco v táboře si honáci vládnou sami (den bez vedoucích) a vedoucí trénují tanečky na countrybál, Jaruška a Šed'a se vydávají hledat místo pro tuto etapu. Po poradě přicházejí v úvahu tyto tři vesměs posázavské lokality:

Malovidy, Horka nad Sázavou a Chřenovice.

„Malovidy jen v krajní nouzi, když to nepůjde jinde,“ prohlašuje Jaruška. „Tam už jsme byli několikrát.“

Skutečnost jí dává za pravdu. V Malovidech to vypadá jako na Václaváku. Všude plno lidí, to by zase bylo divadlo, vzpomíná Šed'a na rok 1991, kdy pouhé brodění přes řeku přilákalo desítky diváků.

Horka kousek pod mostem je sice liduprostá, ale břehy zpustlé, zarostlé a okolí celkově nezajímavé. Takže nakonec zbývají Chřenovice. Už samotný příjezd je dobrodružný, Jaruška a Šed'a s překvapením zjišťují, že tu předchozího večera řádila vichřice, o které oni nemají ani tušení. Důkazem toho je několik spadlých stromů podél silnice od Vlastějovic. V údolí je ale vše v pořádku.

Nacházejí vhodné místo pod jezem, kde je z obou břehů slušný přístup. Má to jen malý háček. Proud je poměrně silný a voda až po pás.

„Aspoň to bude zajímavé,“ konstatoval Šed'a a nemýlil se.

Další výhodou bylo, že Šed'ovi rodiče zde mají chatu, a tak Šed'a dohodl se svým bratrem Radkem, že sehraje roli obchodníka, který přeplavené krávy koupí.

Tato etapa byla opravdu akční. Honáci si pro své krávy vyrobili jakési voru a bidla na odstrkování. První vstoupil do proudu Krokodýl. Hned prvních pár metrů ukázalo, že původní Jaruščiná představa o občasném odstrkování voru bidlem je díky silnému proudu neproveditelná. Jaruška tedy povolila vor bidlem tlačit. Stále platilo, že voru se nikdo nesměl rukama dotknout.

„Já se na to vyprdnu,“ hudoval Krokodýl, když převezl první krávu a vracel se zpátky.

„To jsem si myslel, jaká to bude pohodička,“ přidává se Lasse.

Jaruška ve vodě loví exkluzivní záběry, náhle zavravorá a mizí skoro až po krk ve vodě. Naštěstí má dobře vycvičený reflex fotografky a fotoaparát udrží ve vztyčené ruce nad hladinou. Nicméně bere tuto příhodu jako varování a jde raději pomoci Martině vytažovat honáky po prudkém a kluzkém břehu na louku. Ani tady není o akční situaci nouze. Martině ujíždí nohy a jede po bahně dolů. Pak při návratu klouže Lasse a shazuje Janinku do kopřiv.

Konečně jsou až na pár utonulých všechny krávy přeplaveny a Radek jako správný obchodník smlouvá o ceně. Po kratší šou honáci dostávají peníze a odcházejí přespat na chřenovický hrad. Odtud je ráno vyhnal hajný, ale to už nic nezměnilo na tom, že tato celotáborová hra byla také velice úspěšná.

Na závěr tábora se ještě honáci navzájem postříleli a pak prohýřili poslední noc na countrybálu.

Závěrem ještě jednu malou perličku. V srpnu Šed'a dává dohromady video z tábora a potřebuje úvodní záběr železného oře. Vyrázil tedy na kole za Hluboký Důl a nachází si zde zajímavý záběr. V popředí železniční násep s telefonními sloupy, v pozadí Kolín, tetelící se v rozpáleném srpnovém vzduchu. Teď už chybí jen vlak, ujíždějící z civilizace do divočiny. Vlak už jede, Šed'a namířil kameru a začal točit. Vlak se přiblížil a najednou zmizel, v záběru se vůbec neobjevil. Šed'a s překvapením zjišťuje, že to, co vypadalo jako násep, je ve skutečnosti jen kopec, kterým vlak projíždí v zářezu. Z tohoto záběru tedy nebylo nic. Nakonec vzal Šed'a zavděk klasickým záběrem vlaku jedoucím přes kamenný viadukt u Ratboře.

Pokračování příště - Olympijské hry

Ocejchované krávy

Miša střílí s vodou v ruce

Plavení dobytka na Sázavě u Chřenovic

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce

12. - 14. dubna Velký tah na Sluneční paseku
 20. dubna výprava
 4. května výprava
 11. května Vlajková hra
 25. května Nouzovská Třístovka
 8. června výprava
 22. června výprava
 29. června - 5. července stavba tábora
 6. - 27. července letní tábor Nouzov (starší táborníci)
 28. července - 3. srpna letní tábor Nouzov (malí táborníci - Štěňata)

Aleš v Příbrami: „Když nevím, tak aspoň šťourám.“

Eseje o Káňatech aneb Káňata sobě

Ukázky umělecké tvořivosti členů družiny Káňata při vymýšlení družinového pokřiku:

*My jsme Káňata,
trochu maličká,
i když hloupá,
takže jsou tu
vaše Káňata.*

(Puk)

*Káňata jsou draví ptáci,
žerou myši jako ptáci*

(Gagarin)

Bezdomovec Ted: „Chcete mě?“

Třístovka nanečisto 300 nanečisto

Kdo pravidelně sleduje naše internetové stránky, ten určitě zaznamenal nelibostný souboj ve hře Třístovka nanečisto. Je to vlastně takový kvíz sestavený z otázek, se kterými se setkáte právě na Nouzovské Třístovce. Takže neváhejte a v rámci tréninku si vyzkoušejte tuto skvělou soutěž. Vaše jméno by se určitě vyjímalo v žebříčku nejlepších.

A jak dosáhnout skvělého počtu 151 bodů? To vám poradí Kačka:

„Je to snadné, když si nastavíš otázky pro rybíze i staré páky, a pak odpovíš na všechny otázky správně...“

Tak tedy trénujte, chystají se na nás nejen kolínské kluby, ale i loňští vítězové z Liberce, dále Carped'áci z Prahy a možná přijede i tajemný Nobody z SK Chvojkovice Brod. Kdopak to asi je?

Uzlařské regaty

Na Ostravské regatě 26. ledna 2002 se umístila Zuzka na skvělém 19. místě z 54 závodnic kategorie Kadeti (84-87). Průzkumnická výprava byla trojčlenná, Zuzka vázala, Honza hlídal a hlavně sledoval technické vybavení a Kačka navazovala kontakty až se jí točila hlava. Chudák Honza jí prý nemohl uhlídat.

Velkým úspěchem se pochlubil Slon, který vyhrál regatu v Kralupích nad Vltavou a přivezl odtamtud putovní modrý pohár s hrdlem ve tvaru uzlu.

Nový hlavní vedoucí

Pokud to snad někdo ještě nezaregistroval, na poradě vedení, která se konala 23. 12. 2001 po vánoční besídce, rezignoval na funkci dosavadní hlavní vedoucí Blond'ák.

Novým hlavním vedoucím byl jednohlasně zvolen Tom. Přejeme mu pevné nervy a chuť do práce.

Nouzovský Žurnál, ročník XVI, číslo 1 vyšlo 29. března 2002 v Kolíně - uzávěrka 24. března 2002

foto: Zuzka, Ještěr, Šed'a, archiv Průzkumník

číslo 2 vyjde 14. června 2002

internet:

<http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail:

info@pruzkumnik.cz

